

MOORD OP DE GOLFLINKS

NR. 35

Agatha Christie[®]

Agatha Christie (1890-1976) wordt vaak de ‘koningin van de misdaad’ genoemd. Al even beroemd als zichzelf werden haar scheppingen: de Belgische detective Hercule Poirot, de slimme, oude Miss Marple en het speurderspaar Tommy en Tuppence. Agatha Christie is, met ruim 3,2 miljard verkochte exemplaren, de bestverkopende auteur aller tijden.

AGATHA CHRISTIE

MOORD OP
DE GOLFLINKS

Murder on the Links © 1923 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE © and POIROT © and the
Agatha Christie signature are registered trademarks of Agatha Christie
Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Moord op de golflinks © 2014 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Vertaling J.C. Pasman

Under exclusive license to Dutch Media Books bv

Omslagontwerp Riesenkind

ISBN 978 90 488 2373 4

NUR 331

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Er doet een bekend verhaal de ronde over een jonge schrijver die, vastbesloten het begin van zijn verhaal zo meeslepend en origineel te maken dat zelfs de meest door de wol geverfde redacteur er onmiddellijk door gegrepen zou worden, de volgende zin neerschreef: ‘“Verdomme!” zei de hertogin.’

Merkwaardig genoeg begint mijn verhaal op ongeveer dezelfde manier. Alleen was de dame die de uitdrukking bezigde geen hertogin.

Het was een dag in het begin van juni. Ik had wat zaken afgehandeld in Parijs en was op de terugreis naar Londen, waar ik nog steeds een flat deelde met mijn oude vriend, de Belgische ex-detective Hercule Poirot.

De trein naar Calais was uitzonderlijk leeg – in mijn coupé bevond zich slechts één andere passagier. Ik was enigszins gehaast uit mijn hotel vertrokken en druk bezig te controleren of ik al mijn spullen bij me had, toen de trein zich in beweging zette. Ik had nog nauwelijks aandacht geschonken aan mijn gezelschap, maar nu werd ik op niet mis te verstane wijze op haar bestaan opmerkzaam gemaakt. Opspringend van haar plaats draaide ze het raampje naar beneden, stak haar hoofd naar buiten en haalde het een ogenblik later onder de korte maar krachtige uitroep ‘verdomme!’ weer naar binnen. Nu ben ik ouderwets. Ik vind dat een vrouw vrouwelijk moet zijn. Ik heb niet veel op met het moderne neurotische meisje dat van de vroege ochtend tot de late avond ronddanst op jazzmuziek, rookt als een schoorsteen en een taal uitslaat waar een visvrouw nog wat van zou kunnen leren! Ik keek enigszins verstoord op in een knap brutaal gezichtje, bekroond door een gedurfd rood hoedje. Een dikke bos donkere krullen verborg haar beide oren. Ik schatte haar niet ouder dan zeventien, maar haar gezicht was gepoederd en haar lippen waren onnatuurlijk rood.

In het geheel niet verlegen beantwoordde ze mijn blik en trok een gezicht. ‘Ach lieve hemel, we hebben de vriendelijke heer geschokeerd!’ sprak ze tot een denkbeeldig publiek. ‘Ik verontschuldig mij voor mijn

taalgebruik! Hoogst unladylike en zo, maar hemeltje, ik heb er alle redenen toe! Weet u dat ik mijn enige zuster ben kwijtgeraakt?’

‘Werkelijk?’ zei ik beleefd. ‘Wat jammer nu.’

‘Hij moet niets van ons hebben!’ merkte de dame op. ‘Hij vindt ons bijzonder afkeurenswaardig, mij en mijn zuster – en dat is niet eerlijk, want haar heeft hij nog nooit gezien!’

Ik deed mijn mond open, maar ze was me voor.

‘Laat maar! Niemand houdt van me! Ik zal in de goot terechtkomen en droog brood eten! Boe-oe-oe. Ik ben verdoemd!’

Ze verborg haar gezicht achter een of ander onbenullig Frans blad. Na een minuut of wat zag ik haar ogen over de rand naar me gluren. Ondanks mezelf moest ik glimlachen en een ogenblik later gooide ze de krant opzij en barstte in vrolijk lachen uit. ‘Ik wist wel dat u niet zo’n saaie piet bent als u lijkt,’ riep ze uit.

Haar lach was zo aanstekelijk dat ik wel moest meedoen, hoewel ik de uitdrukking saaie piet verre van complimenteus vond. Het meisje vertegenwoordigde alles waar ik een hekel aan heb, maar dat was nog geen reden om mezelf belachelijk te maken. Ik zou me aanpassen. Ten slotte was ze allesbehalve lelijk...

‘Zo! Nu zijn we vrienden!’ verklaarde het kleine krenge. ‘Zeg dat het u spijt van mijn zuster.’

‘Ik ben radeloos!’

‘Braaf zo!’

‘Laat me uitspreken. Ik wilde eraan toevoegen, dat hoe radeloos ik ook ben, ik haar afwezigheid heel goed kan dragen.’ Ik maakte een kleine buiging.

Maar deze uiterst onberekenbare dame schudde fronsend haar hoofd. ‘Hou op. Ik heb liever dat u waardig en afkeurend doet. U had uw gezicht moeten zien! “Niet onze soort” stond erop te lezen en u had gelijk – hoewel het onderscheid tegenwoordig niet altijd even gemakkelijk te zien is. Niet iedereen kan het verschil zien tussen een demi-mondaine en een hertogin. Ik geloof warempel dat ik u weer geschokt heb! U komt vast ergens uit de binnenlanden vandaan. Niet dat ik dat erg

vind. We zouden best nog een paar van uw soort kunnen gebruiken. Ik heb een hekel aan mannen die vrijpostig worden. Dat maakt me verschrikkelijk kwaad.'

Ze schudde heftig haar hoofd.

'Hoe bent u als u kwaad bent?' vroeg ik glimlachend.

'Als een echte duivelin! Het kan me niets schelen wat ik dan zeg of doe! Ik heb eens bijna een kerel vermoord. Echt waar. Het zou trouwens z'n verdiende loon geweest zijn. Ik heb Italiaans bloed. Vandaag of morgen kom ik nog eens in de problemen.'

'Alstublieft,' smeekte ik, 'word niet kwaad op mij.'

'O, nee. Ik vind u aardig – al vanaf het eerste moment dat ik u zag. Maar u keek zo afkeurend dat ik nooit had durven denken dat we vrienden zouden worden.'

'En dat is toch gelukt. Vertel me eens iets over uzelf.'

'Ik ben actrice. Nee – niet het soort waaraan u denkt, dat iedere dag luncht in de Savoy, volhangt met juwelen en dat met haar foto in de krant staat om de speciale gezichtscreme van Madame Zus en Zo aan te bevelen. Ik sta al vanaf mijn zesde op de planken – als duikelaartje.'

'Pardon,' zei ik, verbaasd.

'Hebt u nooit van kinderacrobaten gehoord?'

'O, nu begrijp ik het!'

'Ik ben Amerikaanse van geboorte, maar ik heb het grootste gedeelte van mijn leven in Engeland doorgebracht. We hebben op het ogenblik een nieuwe show.'

'We?'

'Mijn zuster en ik. Een soort zang- en dansnummer, wat tapdansen afgewisseld met acrobatiek. Het is heel nieuw en we hebben er veel succes mee. Er is geld mee te verdienen.'

Mijn nieuwe kennisje boog zich naar me toe en begon druk te vertellen, een groot aantal uitdrukkingen waren mij onbekend, toch begon ik steeds meer belangstelling voor haar te krijgen. Ze leek zulk een wonderlijk mengsel van kind en vrouw. Hoewel volkomen wereldwjs en in staat, zoals zij het uitdrukte, op zichzelf te passen, was er tege-

lijkertijd iets wonderlijk onschuldigs aan haar vastberaden houding tegenover het leven. Deze glimp van een mij onbekende wereld was niet geheel zonder charme en ik genoot ervan haar levendige gezichtje te zien oplichten terwijl ze sprak.

We reden door Amiens. De naam maakte veel herinneringen bij me los. Mijn gezelschap leek intuïtief te begrijpen wat er in mij omging. ‘Denkt u aan de oorlog?’

Ik knikte.

‘U bent er goed doorgekomen, neem ik aan?’

‘Tamelijk goed. Ik ben één keer gewond geraakt en na de Somme als invalide naar huis gestuurd. Ik heb nog een tijdje een onbeduidend baantje gehad bij het leger. Nu ben ik een soort particulier secretaris voor een parlamentslid.’

‘Nou, nou, dat is niet mis!’

‘Zoveel stelt het niet voor. Ik heb vreselijk weinig te doen. Het kost me meestal niet meer dan een paar uur per dag. Bovendien is het ook nog saai werk. Ik zou me geen raad weten als ik niet iets had om op terug te vallen.’

‘U wilt me toch niet vertellen dat u insecten verzamelt?’

‘Nee. Ik deel een flat met een zeer interessante man. Het is een Belg – een ex-detective. Hij heeft zich sinds enige tijd als privé-detective gevestigd in Londen en hij doet het buitengewoon goed. Het is echt een bijzondere man. Keer op keer heeft hij bewezen een zaak tot een goed einde te kunnen brengen, terwijl de officiële politie het moest laten afweten.’

Mijn reisgenote luisterde met wijdopen ogen. ‘Dat is interessant. Ik ben gek op misdaad. Ik ga naar alle detectivefilms. En als er een moord gepleegd is, verslind ik de kranten.’

‘Herinnert u zich de zaak Styles?’ vroeg ik.

‘Laat eens kijken, was dat die oude dame die vergiftigd werd? Ergens in Essex?’

Ik knikte. ‘Dat was de eerste grote zaak van Poirot. Als hij er niet geweest was, zou de moordenaar nu ongetwijfeld nog vrij rondlopen.’

Het was een formidabel stukje spuurwerk.’

Meegesleept door mijn onderwerp nam ik punt voor punt de zaak door, met als hoogtepunt de triomfantelijke en onverwachte ontknoping. Het meisje luisterde ademloos. We waren zo verdiept in de geschiedenis dat we het station van Calais binnenreden voor we er erg in hadden.

‘Lieve hemel!’ riep mijn reisgenote uit. ‘Waar is mijn poederdons?’ Ze begon uitgebreid haar gezicht te bewerken, stiftte haar lippen en bekeek het resultaat in een klein zakspiegeltje. Haar handelingen deden heel natuurlijk aan.

‘Ik,’ begon ik aarzelend. ‘Ik weet dat het brutaal van me is, maar waarom doet u dat allemaal?’

Het meisje onderbrak haar bezigheden en staarde me met oprechte verbazing aan.

‘U bent knap genoeg om zonder te kunnen,’ zei ik stuntelig.

‘Mijn lieve man! Ik moet het wel doen. Alle meisjes doen het. Denkt u soms dat ik eruit wil zien als een of andere stijve hark uit de provincie?’ Ze wierp een laatste blik in de spiegel, glimlachte goedkeurend en borg alles weer op in haar toiletta. ‘Dat is beter. Ik geef toe dat zoveel aandacht besteden aan je uiterlijk een beetje flauwekul is, maar als een meisje zichzelf respecteert, is het haar plicht zich niet te verwaarlozen.’

Op dit punt van moraal had ik geen antwoord.

Ik wenkte een paar kruiers en we stapten uit de trein. Mijn reisgenote stak me haar hand toe. ‘Goedendag en ik zal in het vervolg beter op mijn taalgebruik letten.’

‘Maar ik mag toch nog wel een beetje op u passen op de boot?’

‘Ik ben misschien helemaal niet op de boot. Ik moet er achter zien te komen waar die zuster van mij uithangt. Maar bedankt voor het aanbod.’

‘Maar we zullen elkaar toch nog weleens zien? Ik... ik zou graag uw zuster ontmoeten.’

We moesten allebei lachen.

‘Dat is heel aardig van u. Ik zal het haar vertellen. Maar ik denk niet

dat we elkaar nog ooit zullen ontmoeten. U bent zeer aardig voor me geweest tijdens de reis, vooral nadat ik zo brutaal tegen u was. Maar wat uw gezicht het eerst uitdrukte is waar. Ik hoor niet tot uw soort. En daar komt alleen maar ellende van – dat weet ik uit ervaring...'

Haar gezichtsuitdrukking veranderde. Even was alle luchthartige vrolijkheid eruit verdwenen. Ze leek kwaad en wraakzuchtig...

'Dus goedendag,' zei ze op lichtere toon.

'Wilt u me dan zelfs uw naam niet zeggen?' riep ik uit toen ze zich omdraaide.

Ze keek over haar schouder. Er verscheen een kuiltje in iedere wang. Ze leek op een schilderij van Greuze.

'Assepoester,' zei ze, en lachte.

Weinig vermoedde ik op dat moment wanneer en onder welke omstandigheden ik Assepoester terug zou zien.

EEN SMEEKBEDE OM HULP

Het was vijf minuten over negen toen ik de volgende ochtend onze gezamenlijke zitkamer binnenkwam om te gaan ontbijten. Mijn vriend Poirot, als gewoonlijk stipt op tijd, was net bezig zijn tweede eitje te pellen.

Hij begroette me opgewekt.

'Je hebt goed geslapen, ja? Je bent al hersteld van die afschuwelijke overtocht? Pardon, je das zit een beetje scheef. Sta me toe dat even te herstellen.'

Ik heb Hercule Poirot al elders beschreven. Een kleine, maar heel bijzondere man. Lengte, een meter tweeënzestig, eivormig hoofd dat hij altijd enigszins scheef houdt, ogen die groen glanzen als hij zich opwindt, stijve militaire knevel en uiterst zelfbewust! Zijn verschijning was dandyachtig. Netheid in welke vorm dan ook was een manie bij hem. Een voorwerp dat scheef stond, een stofje, of een geringe onregelmatigheid in iemands kleding, dat alles was voor de kleine man een

ware marteling die pas ophield wanneer de fout hersteld was. ‘Orde’ en ‘Methode’ waren zijn afgoden. Hij had een zekere minachting voor tastbare bewijzen zoals voetafdrukken en sigarettenas en hield vol dat deze sporen op zich voor een speurder nooit voldoende waren om een probleem op te lossen. Hij placht dan met lachwekkende zelfgenoegzaamheid op zijn hoofd te tikken en met grote voldoening te zeggen: ‘Het echte werk wordt van binnenuit gedaan. De kleine grijze cellen, vergeet nooit de kleine grijze cellen, *mon ami*.’

Ik ging zitten en merkte terloops op, in antwoord op Poirots begroeting, dat een zeereisje van Calais naar Dover van een uur nauwelijks omschreven kan worden als ‘vreselijk’.

Poirot zwaaide heftig met zijn eierlepelte als teken dat hij het niet eens was met mijn opmerking.

‘*Du tout!* Als men een uur lang sensaties en emoties ervaart die afschuwelijk zijn, dan heeft men vele uren geleefd! Heeft niet een van jullie Engelse dichters gezegd dat tijd niet per uur, maar per hartslag wordt gerekend?’

‘Ik neem aan dat Browning doelde op iets romantischer dan zeeziekte.’

‘Omdat hij Engels was, een eilandbewoner voor wie La Manche niets voorstelt. O jullie Engelsen! Voor *nous autres* is het heel wat anders. Stel je eens voor, een dame uit mijn kennissenkring vlucht aan het begin van de oorlog naar Oostende, waar ze een afschuwelijke zenuwinstorting krijgt. Onmogelijk anders te vluchten dan over zee! En ze was doodsbang – *mais une horreur!* – van de zee! Wat moest ze doen? Iedere dag kwamen *les Boches* dichterbij. Stel je die vreselijke situatie eens voor!’

‘Wat deed ze?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Gelukkig was haar echtgenoot een *homme pratique*. Tevens was hij zeer kalm, hij had geen last van zenuwen. *Il l’a emportée simplement!* Uiteraard was ze totaal gebroken toen ze Engeland bereikte, maar ze ademde nog steeds.’

Poirot schudde ernstig zijn hoofd. Ik probeerde mijn gezicht zo goed mogelijk in de plooi te houden.

Plotseling verstijfde hij. Met een dramatisch gebaar wees hij naar het toastrekje.

‘*Ab, par exemple, c’est trop fort!*’ riep hij uit.

‘Wat is er?’

‘Dat stukje toast. Zie je dat dan niet?’ Hij wipte de boosdoener uit het rekje en liet hem mij zien.

‘Is het vierkant? Nee. Is het een driehoek? Alweer nee. Is het dan rond? Nee. Heeft het een vorm die ook maar in de verste verte aangenaam is voor het oog? Wat hebben we hier voor symmetrie? Geen enkele.’

‘Het is gesneden van een boerenbrood,’ zei ik sussend.

Poirot keek me vernietigend aan.

‘Welk een enorme intelligentie bezit mijn vriend Hastings!’ zei hij sarcastisch. ‘Begrijp je dan niet dat ik een dergelijk brood, een vormloos en in elkaar geflanst brood, waar iedere bakker zich voor zou moeten schamen, heb verboden!’

Ik probeerde hem af te leiden.

‘Was er nog iets interessants bij de post?’

Poirot schudde ontevreden zijn hoofd.

‘Ik heb mijn brieven nog niet bekeken, maar tegenwoordig is er nooit meer iets interessants bij. De grote misdadigers die methodisch te werk gaan, bestaan niet meer. De zaken waar ik me de laatste tijd mee bezig heb gehouden zijn voor honderd procent *banal*. In feite ben ik gezonken tot het opsporen van schoothondjes van modieuze dames! Het laatste probleem dat enigszins de moeite waard was, was die ingewikkelde kwestie van de Yardly-diamant, en dat was hoeveel maanden geleden, mijn vriend?’ Hij schudde misnoegd het hoofd en ik bulderde van het lachen.

‘Kop op, Poirot, het geluk kan keren. Maak je brieven open. Wie weet doemt er ergens een grote zaak voor je op.’

Poirot glimlachte en met een handige kleine briefopener sneed hij de enveloppen die naast zijn bord lagen open.

‘Een rekening. Nog een rekening. Ik word extravagant op mijn oude dag. Aha! een brief van Japp.’

‘Ja?’ Ik spitste mijn oren. De inspecteur van Scotland Yard had ons meer dan eens een belangwekkende zaak aan de hand gedaan.

‘Hij bedankt me slechts op zijn manier voor een kleine tip in de Aberystwyth-zaak, waarmee ik hem op het juiste spoor heb weten te zetten. Ik ben blij dat ik hem van dienst heb kunnen zijn.’

‘Op welke manier bedankt hij je?’ vroeg ik nieuwsgierig, want ik kende Japp.

‘Hij is zo vriendelijk te zeggen dat ik nog heel flink ben voor mijn leeftijd en dat hij blij is de gelegenheid gehad te hebben mij deelgenoot te hebben mogen maken in deze zaak.’

Dit was zo typisch Japp dat ik een grinnik niet kon onderdrukken. Poirot ging onverstoord door met het lezen van zijn correspondentie.

‘Een voorstel een lezing te houden voor onze plaatselijke padvindsters. De hertogin van Forfanock zou het zeer op prijs stellen als ik haar eens zou bezoeken. Vast weer een schoothondje! En als laatste. Ah!’

Ik keek op bij de verandering van klank in zijn stem. Poirot las aandachtig. Even later schoof hij mij de brief toe. ‘Dit is echt iets buitengewoons, *mon ami*. Lees zelf maar.’

De brief was geschreven op buitenlands papier in een karakteristiek handschrift:

*Villa Geneviève,
Merlinville-sur-Mer,
France.*

Geachte heer,

Ik heb de diensten nodig van een detective, en om redenen die ik u later zal noemen, wil ik niet de hulp inroepen van de officiële politie. Van verschillende kanten heb ik over u gehoord, en alle berichten tonen aan dat u niet alleen een bekwaam man bent, maar dat u eveneens discreet te werk gaat. Ik wil liever geen details aan de post toevertrouwen, slechts dat ik ten

gevolge van een geheim dat in mijn bezit is, dagelijks in levensgevaar verkeer. Ik ben ervan overtuigd dat er gevaar dreigt en smeed u daarom zo snel mogelijk naar Frankrijk te komen en geen tijd te verliezen. Wanneer u me wilt telegraferen hoe laat u aankomt, zal ik een auto sturen om u in Calais op te halen. U zult me zeer verplichten als u alle zaken waarmee u op het moment bezig bent wilt laten rusten om u geheel aan mijn belangen te wijden. Ik ben bereid alle nodige kosten te betalen. Waarschijnlijk zal ik gedurende ruime tijd gebruik moeten maken van uw diensten, aangezien het misschien noodzakelijk is dat u naar Santiago gaat, waar ik gedurende enige jaren gewoond heb. U kunt uw honorarium zelf bepalen.

U nogmaals verzekerd dat de kwestie dringend is,

verblijf ik,
P.T. Renault

Onder de handtekening was bijna onleesbaar een regel neergekrabbeld:

'In godsnaam, kom!'

'Eindelijk!' zei ik. 'Dit is beslist iets ongewoons.'

'Dat is het zeker,' zei Poirot peinzend.

'Je gaat natuurlijk.'

Poirot knikte. Hij zat diep in gedachten. Ten slotte scheen hij tot een besluit te komen en keek op de klok. Zijn gezicht stond ernstig. 'Er is geen tijd te verliezen. De Continental Express vertrekt om 11 uur van het Victoriastation. Maak je niet zenuwachtig. Er is tijd genoeg. We kunnen best tien minuten praten. Je gaat toch mee, *n'est-ce pas?*'

'Nou...'

'Je hebt me zelf verteld dat je werkgever je de komende weken niet nodig had.'

'Dat zit wel goed. Maar deze Renault legt er nogal sterk de nadruk op dat de zaak geheim is.'

‘Ta-ta-ta, dat regel ik wel met monsieur Renauld. Die naam komt me trouwens bekend voor.’

‘Er is een bekende Zuid-Amerikaanse miljonair die Renauld heet. Ik weet niet of het dezelfde is.’

‘Dat moet haast wel. Dat verklaart Santiago. Santiago ligt in Chili en Chili ligt in Zuid-Amerika. We komen al een eind in de richting!’

‘Mijn hemel, Poirot,’ zei ik terwijl ik steeds meer opgewonden raakte, ‘ik ruik geld. Als we succes hebben worden we schatrijk!’

‘Wees daar maar niet al te zeker van, beste vriend. Een rijk man en zijn geld laten zich niet gemakkelijk van elkaar scheiden. Ik heb een keer meegemaakt dat een bekende miljonair een tram liet ontruimen om naar een verloren stuiver te zoeken.’

Ik zag de wijsheid hiervan in.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Poirot, ‘in dit geval is het niet het geld dat me het meest aanspreekt. Natuurlijk zal het heel plezierig zijn *carte blanche* te hebben wat betreft onze uitgaven, dan wordt er zo min mogelijk tijd verspild, maar er zit een ietwat bizarre kant aan deze zaak, waardoor mijn belangstelling wordt opgewekt. Heb je op dat *postscriptum* gelet? Viel je daarbij iets op?’

Ik dacht na. ‘Het is duidelijk dat hij zichzelf heel goed in de hand had toen hij die brief schreef, maar aan het eind begaf zijn zelfbeheersing het, en heeft hij in een impuls die vier wanhopige woorden neergeschreven.’

Maar mijn vriend schudde energiek zijn hoofd. ‘Je vergist je. Is je niet opgevallen dat terwijl de inkt van de handtekening bijna zwart is, die van het *postscriptum* heel licht is?’

‘En?’ vroeg ik verwonderd.

‘*Mon Dieu, mon ami*, gebruik je kleine grijze cellen! Ligt het niet voor de hand? Renauld schreef zijn brief. Zonder hem af te vloeien, herlas hij hem aandachtig. Toen, niet impulsief, maar weloverwogen, voegde hij die laatste woorden toe en vloeiدهet papier af.’

‘Maar waarom?’

‘*Parbleu!* Om bij mij het effect teweeg te brengen dat het op jou had.’

‘Wat?’

‘*Mais oui*, om er zeker van te zijn dat ik zou komen! Hij las de brief nog eens over en was niet tevreden. Hij was niet indringend genoeg!’ Hij zweeg en voegde er toen zachtjes aan toe, terwijl zijn ogen die groene glans kregen die zijn innerlijke opwinding verried: ‘En dus, *mon ami*, aangezien dat postscriptum niet impulsief werd toegevoegd, maar weloverwogen, in alle kalmte, is de zaak zeer dringend en moeten we hem zo snel mogelijk zien te bereiken.’

‘Merlinville,’ mompelde ik peinzend. ‘Ik heb er weleens van gehoord, geloof ik.’

Poirot knikte. ‘Het is een klein, rustig plaatsje, maar chic! Het ligt ongeveer halverwege Boulogne en Calais. Het is hard op weg in de mode te raken. Rijke Engelsen die op hun rust gesteld zijn beginnen er belangstelling voor te krijgen. Renauld heeft ook nog een huis in Engeland, neem ik aan?’

‘Ja, in Rutland Gate, als ik het wel heb. En ook een groot landgoed ergens in Herefordshire. Maar ik weet eigenlijk erg weinig van hem af, hij is niet bepaald een gezelschapsmens. Ik geloof dat hij grote Zuid-Amerikaanse belangen heeft in de City en dat hij het grootste deel van zijn leven in Chili en Argentinië heeft gewoond.’

‘We zullen alle verdere details van de man zelf kunnen vernemen. Kom, laten we gaan pakken. Ieder een kleine koffer en dan met een taxi naar het Victoriastation.’

‘En de hertogin?’ vroeg ik glimlachend.

‘Ah! *Je m'en fiche!* Haar zaak was absoluut niet interessant.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Omdat ze anders zelf wel was gekomen in plaats van te schrijven. Een vrouw kan niet wachten, onthoud dat, Hastings.’

Klokslag elf vertrokken wij van het Victoriastation naar Dover. Voor het vertrek had Poirot een telegram gestuurd aan Renauld met het tijdstip van onze aankomst in Calais.

‘Het verbaast me dat je niet geïnvesteerd hebt in flink wat anti-zeeziektmiddelen, Poirot,’ zei ik ietwat boosaardig, toen mij ons gesprek

aan de ontbijttafel te binnen schoot.

Mijn vriend die met een ongerust gezicht de lucht bestudeerde, keerde zich verontwaardigd naar me toe.

‘Ben je dan misschien die bijzonder uitnemende methode van Laverguier vergeten? Ik pas hem altijd toe. Men brengt zichzelf in balans door het hoofd voortdurend van links naar rechts te bewegen en tussen iedere in- en uitademing zes tellen in acht te nemen.’

‘Hm!’ wierp ik tegen. ‘Het lijkt me dat je doodmoe bent van al dat balanceren en tellen tegen de tijd dat je in Santiago of Buenos Aires bent aangekomen.’

‘*Quelle idée!* Je denkt toch niet dat ik van plan ben naar Santiago te gaan?’

‘Renauld stelt het anders wel voor in zijn brief.’

‘Hij kent de methoden van Poirot niet. Ik ren niet opgewonden van hot naar her. Ik doe mijn werk van binnenuit,’ en hij tikte veelbetekend tegen zijn voorhoofd. Zoals gewoonlijk, maakte deze opmerking allerlei tegenargumenten bij me los.

‘Dat kan nu wel zo zijn, Poirot, maar ik geloof toch dat je de neiging hebt te veel neer te kijken op bepaalde dingen. Een vingerafdruk kan af en toe wel degelijk leiden tot de arrestatie en veroordeling van een moordenaar.’

‘En heeft ongetwijfeld meer dan één onschuldige aan de galg gebracht,’ merkte Poirot droogjes op.

Maar het kan toch niet ontkend worden dat het bestuderen van vingerveren en voetafdrukken, sigarettenas, verschillende soorten modder en andere aanwijzingen die nauwkeurig bestudeerd dienen te worden van vitaal belang zijn?’

‘Natuurlijk. Ik heb nooit iets anders beweerd. De getrainde observator, de expert, is zonder twijfel nuttig! Maar de anderen, de Hercule Poirots, zij zijn verheven boven de experts. Aan hen leveren de experts de feiten, zij houden zich bezig met de methode van de misdaad, de logische gevolgtrekking, de opeenvolging van feiten en bovenal de psychologie van de misdaad. Je bent toch weleens op vossenjacht geweest?’

‘Ik heb af en toe weleens wat gejaagd,’ zei ik, enigszins verward door deze plotselinge verandering van onderwerp. ‘Hoezo?’

‘*Eh bien*, bij die vossenjachten wordt er gebruik gemaakt van honden, niet?’

‘Jachthonden,’ corrigeerde ik hem. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Maar,’ zei Poirot, terwijl hij een belerende vinger opstak, ‘je komt niet van je paard af om, onder luid geblaf, met je neus over de grond te gaan snuffelen.’

Ondanks mezelf moest ik hartelijk lachen. Poirot knikte tevreden. ‘Dus je laat de jachthonden het eigenlijke werk doen. Toch eis je dat ik, Hercule Poirot, mezelf belachelijk ga maken door op de grond te gaan liggen, meestal op vochtig gras, om hypothetische voetafdrukken te bestuderen en om sigarettenas te verzamelen terwijl ik het één niet van het ander kan onderscheiden. Herinner je je nog het mysterie van de Plymouth Express? Die brave Japp ging op weg om de treinrails te bestuderen. Toen hij terugkwam kon ik hem, zonder de deur uit geweest te zijn, precies vertellen wat hij had gevonden.’

‘Dus je vindt dat Japp zijn tijd verknoeide.’

‘Helemaal niet, aangezien zijn bewijsmateriaal mijn theorie bevestigde. Maar als ik was gegaan had ik mijn tijd verknoeid. Hetzelfde geldt voor de zogenaamde experts. Denk eens aan de handschriftverklaring in de zaak Cavendish. De ondervraging van de ene deskundige bevestigt de gelijkenissen, terwijl de verdediging bewijzen aanvoert voor het tegenovergestelde. Dat alles in zeer technische taal. En het resultaat? Wat we vanaf het begin al wisten. Het handschrift leek veel op dat van John Cavendish. En de geest ziet zich dan de vraag gesteld: waarom? Omdat het werkelijk zijn handschrift was? Of omdat iemand dat ons wilde laten denken? Ik beantwoordde die vraag, *mon ami*, en correct.’

En Poirot die me wel het zwijgen had weten op te leggen, maar me niet had overtuigd, leunde zelfgenoegzaam achterover.

Op de boot waagde ik het niet de zelfgekozen eenzaamheid van mijn vriend te verstoren. Het weer was prachtig en de zee spiegelglad, dus was ik nauwelijks verrast te vernemen dat de methode Laverguier weer

uitstekende diensten had bewezen toen een glimlachende Poirot zich in Calais bij me voegde. Daar wachtte ons een teleurstelling, aangezien er geen auto op ons stond te wachten. Poirot weet dit aan een te late bezorging van ons telegram. ‘Omdat we toch carte blanche hebben, zullen we een auto huren,’ zei hij opgewekt. En even later vertrokken we krakend en hobbelend in de richting van Merlinville in de meest gammele auto die ooit te huur was geweest.

Ik was in een stralend humeur. ‘Wat een verrukkelijk weer!’ riep ik uit. ‘Dit belooft een fantastisch tochtje te worden.’

‘Voor jou, ja. Wat mij betreft, er staat mij werk te wachten aan het einde van onze reis, weet je nog?’

‘Ach!’ zei ik opgewekt. ‘Je zult de zaak in een handomdraai oplossen, garant staan voor Renaults veiligheid, de zogenaamde moordenaars in de kraag vatten en daarna met de eer gaan strijken.’

‘Je bent optimistisch, mijn vriend.’

‘Ja, ik ben van je succes overtuigd. Je bent tenslotte toch de enige en echte Hercule Poirot.’

Maar mijn kleine vriend hapte niet toe. Hij keek me ernstig aan. ‘Jij bent wat de Schotten “fey” noemen, Hastings. Dat voorspelt ongeluk.’

‘Onzin. Jij denkt er in ieder geval anders over dan ik.’

‘Ik ben ongerust.’

‘Waarom?’

‘Dat weet ik niet. Maar ik heb een voorgevoel, een *je ne sais quoi!*’ Hij sprak zo ernstig, dat ik toch onder de indruk kwam. ‘Ik heb het gevoel,’ zei hij langzaam, ‘dat dit geen routinezaak is, maar een langdurige, ingewikkelde kwestie die niet eenvoudig zal zijn op te lossen.’

Ik had hem nog meer willen vragen, maar we reden juist het stadje Merlinville binnen en moesten stoppen om de weg te vragen naar Villa Geneviève.

‘Rechtdoor, monsieur, de stad door. Villa Geneviève ligt ongeveer een kilometer buiten de stad. U kunt hem niet missen. Een grote villa met uitzicht op zee.’

We bedankten de man en reden de stad uit. Bij een tweekoppig stop-

ten we opnieuw. Een boer kwam langzaam onze richting uitgelopen en wij wachtten rustig af tot hij dichterbij zou zijn om hem de weg te kunnen vragen. Rechts van de weg stond een villa, maar deze was te klein en te vervallen om de villa te kunnen zijn die wij zochten. Terwijl we wachtten, zwaaide het hek open en een meisje kwam naar buiten.

De boer was nu vlak bij ons en de chauffeur leunde uit het portier-
raam om de weg te vragen.

‘Villa Geneviève? Een paar passen deze weg op aan de rechterkant, u zou het huis kunnen zien als die bocht er niet was.’

De chauffeur bedankte hem en startte opnieuw de auto. Gefascineerd keek ik naar het meisje dat stil was blijven staan en met een hand op het hek naar ons stond te kijken. Ik ben een bewonderaar van schoonheid en dit was een schoonheid aan wie niemand ongemerkt voorbij zou kunnen gaan. Heel lang, met de proporties van een jonge godin, haar onbedekte gouden hoofd glanzend in het zonlicht. Het was een van de mooiste meisjes die ik ooit had gezien. Toen ze de weg opliep, draaide ik mij om en keek haar na.

‘Verdraaid, Poirot,’ riep ik uit, ‘zag je die jonge godin?’

Poirot trok zijn wenkbrauwen op. ‘*Ça commence!*’ mompelde hij. ‘Je hebt nu al een godin gezien!’

‘Maar dat was het toch!’

‘Mogelijk, het is mij niet opgevallen.’

‘Maar je hebt haar toch wel gezien?’

‘*Mon ami*, twee mensen zien zelden hetzelfde. Jij, bijvoorbeeld zag een godin. Ik...’ hij aarzelde.

‘Ja?’

‘Ik zag alleen maar een meisje met angstige ogen,’ zei Poirot ernstig.

Maar op dat ogenblik stonden we stil bij een hoog groen hek en slaakten we tegelijkertijd een uitroep. Ervoor stond een indrukwekkende *sergent de ville*. Hij stak zijn hand op om ons tegen te houden. ‘U kunt er niet door, messieurs.’

‘Maar we willen monsieur Renauld spreken,’ riep ik uit. ‘We hebben een afspraak. Dit is toch zijn villa, nietwaar?’